

всѣки 5 години и то по уставъ, който въ споразумѣние съ Портата една „европейска комисия“ трѣбаше да изработи и слѣдъ това да се публикува съ турски ферманъ. Така обособената провинция се считаше за съставна частъ отъ Турската империя, като същеврѣменно на Султана се признаваше правото да брани нейнитѣ граници по сухо и по море, да издига въ нея укрѣпления и да държи войска, да назначава офицеритѣ и да изпраща по искането на губернатора турски войски, нужни за запазването на нейната вътрѣшна или външна безопасностъ. Източна Румелия слѣдователно не бѣ „държава“ въ технически смисълъ на думата, а привилегирована турска провинция съ „административна автономия“ и подвластна на Султана.

Тоя режимъ продължи въ „Източна Румелия“ до 6/18 септември 1885 г. На този день чрѣзъ революционенъ актъ, съ който впоследствие се солидаризира и правителството на Княжеството, се провъзгласи съединението на Княжеството съ „Източна Румелия“ (Южна България): турската властъ бѣ замѣнена съ тая на Княжеството. Издадената по тоя случай прокламация на князь Батенбергъ оповѣстваше на българския народъ свършения фактъ и че отъ сега нататкъ ще „се именува Князь на Сѣверна и Южна България“.

Заедно съ това на 11/23 септември 1885 г. Народното събрание на Княжеството прокламира съединението на двѣтѣ Българи, като първоначално това съединение се изрази въ формата на персонална уния *suī generis*: сѣверна и южна България оставаха като двѣ раздѣлени области съ свои отдѣлни управления, съединявани въ лицето на общия имъ князь-губернаторъ.

Но по всичко изглеждаше, че тая „персонална уния“ е нѣщо провизорно, една прѣходна стадия къмъ пълно сливане на Княжеството съ „Източна Румелия“ въ единна и недѣлима държава. Така създаденото положение се схващаше като измѣнение територията на Княжеството и се считаше за противно на Берлинския договоръ; не се признаваше отъ великитѣ сили и накръняваше съществено общопризнатитѣ политически и владѣлчески права на Турция върху „Източна Румелия“.

Нужно бѣ, слѣдователно, да се заздравя новосъздаденото положение. Войната съ Сърбия се свърши съ побѣдата на бъл-